

møller eller Vædringsforslaget under Nr. 7, kunde gøres noget for, at der kom en Samvirken i Stand mellem dem og Statstelegrafanlægene. Dette er et Forhold, som er mig temmelig godt bekendt oppe fra den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere. Der er nemlig et Statstelefonanlæg mellem Fisterbyen Hou og Byen Hals ved Vimsjøden; selvfølgelig gaar Statstelefonanlægget fra Hou ind til Statstelegrafanlægget i Hals, men i Hals haves der en Telefonstation, som staar i Forbindelse med det private Telefonanlæg i Aalborg. Nu er det en Selvfølge, at det vilde være til overordentlig stor Fordel for Fisterne i Hou, om de i Stedet for nu at skulle betale den dyre Telegramtakst, 50 Øre plus 25 Øre, som det koster at telefonere for at komme i Forbindelse med Aalborg, kunde faa Forbindelse mellem Statstelefonanlægget i Hals og det private Telefonselskabs Centralstation i Hals. Jeg vil blot henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om der, selv om altsaa et saadant Selskab ikke søger Koncession, mulig kunde gøres noget for, at der kan stiftes Forbindelse, stiftes Samvirken mellem Statstelefonanlæg og de private, som altsaa ikke faa Koncession, men kun faa Anerkendelse, og som følge deraf ingen Forpligtelse have, men som sikkert nok, hvis der tages fornuftig fat fra Statens Side, kunde faas til at gaa ind paa en saadan Samvirken. Det vilde antagelig blive en Indtægt for vedkommende Telefonselskab, og at det ogsaa nok kunde blive en Indtægt for Staten, turde være indlysende deraf, at der er mange, der nu afholde sig fra at benytte Statstelefonen — for at tage det omtalte Eksempel — mellem Hou og Hals, fordi de faa ud over de 25 Øre for Telefoneringen skulle betale de 50 Øre, som Telegramtaksten til Aalborg andrager; medens de selvfølgelig, naar de kunde telefonere hele Vejen, vilde telefonere mange Gange tiere ind til Aalborg, og Staten selvfølgelig faa de 25 Øre, som det koster at telefonere mellem Hou og Hals, i hvert Fald to Gange lige saa ofte som nu og maaske lidt til. Saa medens der nu kræves et Tilskud af Beboerne i Hou, for at det private Telefonselskab skal sætte sin Vedning i Forbindelse med Statstelegraf- og Telefonstationen, kunde det maaske være en rimelig Fordring, at Staten overtog i hvert Fald en Del af de Beføstninger, som ville medgaa til at faa Statstelegrafen og Telefonen sat i Forbindelse med det private Telefonselskab, som har Station i Hals.

Indenrigsministeren (Hørring):

Jeg skal begynde med at udtale, at jeg i det

hele kan slutte mig til Udvalget eller de af Udvalget stillede Vædringsforslag. Der er vel enkelte Punkter, hvor jeg kun gør det meget nøddig, og dem skal jeg fremhæve, naar jeg nu kommer til de enkelte Forslag, som jeg skal tillade mig at omtale. Jeg skal da begynde med Vædringsforslaget under Nr. 2 eller rettere Underænderingsforslaget under Nr. 3, der er stillet af et Mindretal og gaar ud paa, at Koncessionstiden, som hele Udvalget er enigt om nærmere skal bestemmes ved Lov, skulde sættes til 15 i Stedet for, som Udvalgets Flertal foreslaar, til 20 Aar. Jeg skal her meget anbefale, at man holder sig til Udvalgets Flertal. Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), som har talt for Mindretalsforslaget, fremhævede, at det i og for sig var et ringe Spørgsmaal, om man tog de 15 eller 20 Aar, men ikke desto mindre forekommer det mig, at han endte med at sige, at naar man tog de 15 Aar, vilde Følgen blive den, at der ikke vilde blive givet Koncession til ny Selskaber. Hvis det virkelig var Tilfældet, var det ikke noget ringe Spørgsmaal, vi her havde for os; thi det skulde dog ingenlunde udelukkes ved Loven, at man, naar der var Tøje dertil, kunde give Koncession til helt ny Selskaber. For saa vidt er jeg enig med det ærede Medlem i, at hvis man fastsatte Koncessionen til 15 Aar som Maksimum, er Tiden saa kort, at man kan være temmelig sikker paa, at ny Selskaber ikke ville søge Koncession for et saa stærkt begrænset Tidrum, navnlig ikke, naar de skulle anvende flere Aar dels paa selve Anlægget, idet jo ogsaa Anlægstiden er indbefattet i Koncessionstiden, dels for at indarbejde Anlægget og faa Driften fremmet til strækkeligt til, at hele Forretningen kan give Udbytte af sig. De 20 Aar, som Udvalgets Flertal foreslaar, er ogsaa et Tidrum, der har Hjemmel, tror jeg, med Hensyn til Forhold som disse. Den ærede Ordfører har allerede nævnt Loven af 1895 om Sporvejsdrift, hvor der er sikret Koncessionshaverne Fred i 20 Aar, inden det offentlige kan træde ind og ekspropriere Anlægget. Som sagt jeg skal tillade mig meget at anbefale Udvalgets Flertals Forslag. I Vædringsforslaget Nr. 6 har Udvalget foreslaaet, at der udtrykkelig i Loven skal udtales, at der ved Koncessionen kan afgøres, hvor vidt der skal svares en Afgift til Staten og Kommunen, og heri er jeg enig, idet jeg ganske skal slutte mig til de Udtalelser, hvormed den ærede Ordfører nærmere motiverede dette Forslag. Den ærede Ordfører stillede dette Spørgsmaal hen til Afgørelse i hvert enkelt Tilfælde efter de foreliggende Om-